रूपम् । [1]धिषणा, [2]धिष्ण्यम् ।

(901) "धीङ् आधारे"

(IV-दिवादिः-1136. अक. अनि. आत्म.) स्वादिः ।

धायकः-यिका, धायकः-यिका, [3]दिधीषकः-षिका, देधीयकः-यिका ;
धेता-त्री, धाययिता-त्री, दिधीषिता-त्री, देधीयिता-त्री ;
— धाययन्-न्ती, धाययिष्यन्-न्ती-ती ; —
[4]धीयमानः, धाययमानः, दिधीषमाणः, देधीयमानः ;
धेष्यमाणः, धाययिष्यमाणः, दिधीषिष्यमाणः, देधीयिष्यमाणः ;
प्रधीः-प्रध्यौ-प्रध्यः ; — —
[5]धीनम्[A]-धीनः-धीनवान्, अधीनः, धायितः, धिधीषितः, देधीयितः-तवान् ;
धयः, धायः, दिधीषुः, [6]देध्यः ;
धेतव्यम्, धाययितव्यम्, दिधीषितव्यम्, देधीयितव्यम् ;
धयनीयम्, धायनीयम्, दिधीषणीयम्, देधीयनीयम् ;
धेयम्, धाय्यम्, दिधीष्यम्, देधीय्यम् ;
ईषद्धयः-दुर्धयः-सुधयः ; — —

---

1. ण्यन्तात् 'ण्यासश्रन्थो युच्' (3-3-107) इति युचि, अनादेशे, बाहुलकाद् गुणाभावे च रूपम् ।
2. औणादिके [द. उ. 10.17] यक्प्रत्यये नुमागमे च रूपम् । दिधेष्टीति **धिष्ण्यम्** = गृहम, ज्योतिश्च ।
3. सन्नन्ताण्वुलि, 'इको झल्' (1-2-9) इति झलादेः सनः कित्त्वाद् गुणनिषेधे, 'अज्झनगमां सनि' (6-4-16) इति दीर्घः । 'पर्जन्यवल्लक्षण प्रवर्तते' (परिभाषा 121) इति न्यायात् दीर्घे स्वतो विद्यमानेऽपि पुनर्दीर्घः । एवं सन्नन्ते सर्वत्र बोध्यम् ।
4. शानचि, '**दिवादिभ्यः**—' (3-1-69) इति श्यनि, रूपम् ।
5. '**स्वादय** ओदितः' (ग. सू. दिवादौ) इति वचनात् ओदित्त्वमस्य धातोर्ज्ञेयम् । तेन, '**ओदितश्च**' (8-2-45) इति निष्ठानत्वे रूपमेवम् । **अधीनः** इत्यत्र न धीनः **अधीनः** इति व्युत्पत्तिः । 'वाक्यं वक्तर्यधीनं हि', 'अस्मा**स्वधीनं** किमु निःस्पृहाणाम्' (किरातार्जुनीये 3-9) इत्यादिषु **अधीन**शब्दः परतन्त्रवचनः, अव्युत्पन्नः ।
6. यङन्तात् पचाद्यचि, यङो लुकि, यणादेशः ।

A. 'किं सूयसे गिरमदून नितान्तदीनामुड्डीनकाकसम भूपति**धीन**मेतत् ।'
धा. का. 2.58.